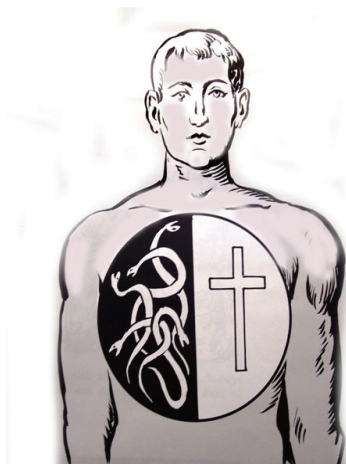

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΗΘΙ- ΚΟΛΟΓΙΑ ΟΥΤΕ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΑΛΛΑ ΣΥΝΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΡΧΙΜ. ΠΑΪΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΦΙΛΩΤΑ

Για να ζήσει ο άνθρωπος αληθινά από αυτήν εδώ την πρόσκαιρη ζωή την Βασιλεία του Θεού μέσα του δεν χρειάζεται να ματαιοπονει ψάχνοντας τρόπους πως θα εργαστεί πνευματικά, παρά μόνο, να συνδεθεί με τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό αποδεχόμενος το απολυτρωτικό Του έργο. Αυτό είναι το βασικό και η αρχή της εν χριστώ ζωής. Οι ιδιαίτεροι τρόποι πνευματικής εργασίας ως πνευματικά μονοπάτια που άνοιξαν οι Άγιοι είναι κάτι που μας δίδεται στην συνέχεια ως απόρροια της σχέσεώς μας με τον Κύριο. Η κοινωνία μας ως προσωπική σχέση με τον Τριαδικό Θεό ξεκινά με το Άγιο Βάπτισμα, εφόσον όμως, πρώτα πιστεύουμε σε ότι μας αποκάλυψε Εκείνος. Δηλαδή, η Πίστις προηγείται ακολουθεί στην συνέχεια η ομολογία αυτής της πίστεως ως συγκεκριμένης δογματικής διδασκαλίας και έπεται το

Βάπτισμα. Οι αλήθειες που μας αποκάλυψε ο Χριστός ως ο ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού είναι το περιεχόμενο της Ορθοδόξου Πίστεως μας που είναι γνωστό σε εμάς από την Καινή Διαθήκη στην οποία έχουν υπομνηματισθεί όσα μας φανέρωσε ο Λόγος αφού "ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας" (Ιω,1,14). Ὅποιος δεν κρατά με ομολογία αυτήν την διδασκαλία με βάση την οποία οι Πατέρες της Εκκλησίας εδογμάτισαν στις αγίες Συνόδους ξεχωρίζοντας την πλάνη ως αίρεση από την αλήθεια δεν είναι ποιμένες της Εκκλησίας. "πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει" (Α' Ιω. 1,9). Διότι ὅποιος ἔρχεται πρὸς ἐσάς καὶ δεν ἔχει ὡς περιεχόμενο της πίστεώς του αυτήν την διδασκαλίαν, μη τον παίρνετε στο σπίτι σας και ούτε χαιρετισμόν να του απυθύνετε. Αυτό γράφει στην συνέχεια: "εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε". Και εξηγεί τον λόγο, διότι εκείνος που χαιρετά και συναναστρέφεται με οικειότητα τέτοιους ανθρώπους ψευδοποιμένες και αιρετικούς είναι σαν να τους αμνηστεύει και να τον ενθαρρύνει στα πονηρά τους έργα και έτσι γίνεται και ο ίδιος συμμετοχος σε αυτά. "ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς". Αφού λοιπόν ὅποιος δεν κρατά την διδαχή του Χριστοῦ "Θεὸν οὐκ ἔχει" εμείς για να μείνουμε με τον Χριστό αιτείται να κρατήσουμε ότι Εκείνος μας αποκάλυψε, διότι αυτός ο Χριστιανός και αυτός ο ποιμένας ἔχει Θεό "οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει"!

Αυτό, το να κρατήσουμε την Πίστη ἀνόθευτη και ἀπαραχάρακτη ὅπως μας την παρέδωσε ο Χριστός λέγεται και είναι η ομολογία της Πίστεως. Αυτή η ομολογία αγιάζει τον άνθρωπο. Δι' αυτής σωζόμαστε. Αφού χωρίς αυτήν ούτε καν βαπτίζομαστε. Προϋπόθεσις για να βαπτιστούμε είναι η ομολογία της πίστεως! Χωρίς βάπτισμα δεν υπάρχει σω-

τηρία "ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται" (Μρ.16,16). Και για την ομολογία γράφει ο Απόστολος Παύλος: "Ἀλλά τι λέγει ο Θεός δια της Γραφῆς; Λεγει ὅτι "κοντά σου εἶναι ὁ λόγος, στο στόμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου, δηλαδὴ τὸ Ευαγγέλιον τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ Ἀπόστολοι κηρύσσομεν. Ἄλλὰ τί λέγει; ἔγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν". Διότι, εἴαν με τὸ στόμα σου ομολογήσῃς τὸν Ἰησοῦν ὡς ὑψιστὸν Κυρίον, καὶ με ὅλην σου τὴν καρδίαν εσωτερικῶς πιστεύσῃς ὅτι ὁ Θεός τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, θα σωθῆς. ὅτι εἴαν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεός αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· Διότι με τὴν καρδίαν του πιστεύει κανεὶς στὸν Χριστὸν καὶ ὡς συνέπειαν αὐτῆς τῆς πίστεώς του ἔχει τὴν δικαίωσιν· με τὸ στόμα του δε ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸν ἐμπρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ λαμβάνει ἔτσι τὴν σωτηρίαν. καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν".

Ἡ Πίστις επομένως, καὶ ἡ Ὁμολογία αὐτῆς τῆς Πίστεως ὡς ὀρισμένης διδασκαλίας με συγκεκριμένες δογματικὲς ἀλήθειες που μας φανέρωσε ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἔργου Του, τὸ ὁποῖο ὀνομάζεται Θεία Οἰκονομία γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνηνθρώπησε ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, δια τῆς ὁποίας καὶ σωζόμεσθε. Ἀπὸ τί σωζόμεσθε; Ἀπὸ τὸν θάνατο! Ποῖόν θάνατο; Τὸν πνευματικὸ θάνατο που εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό! Γιατί; Διότι ἀμαρτήσαμε οἱ ἀνθρώποι με τὸν Ἀδὰμ παρακούοντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ που τὸν ἐπλάσε στὸν Παράδεισο. Αὐτὴ ἡ ἀμαρτία τὸν χώρισε ἀπὸ τὸν Θεό καὶ ἐμεῖς τὴν κληρονομήσαμε. Ὁ Θεός ὁμως προνόησε ὁ χωρισμός αὐτός νὰ μὴν εἶναι ὀριστικός, καὶ με τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας ἀποκατέστησε τὸν ἀνθρώπο στὸ ἀρχαῖο ἀξίωμα. Ἡ ἀποκατάστασις αὐτὴ με τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας ἐγένε γιὰ νὰ μὴν χάσει ὁ ἀνθρώπος τὴν δυνατότητα νὰ φτάσει ἀπὸ τὸ κατ' εἰκόνα στὸ καθ' ὁμοίωσιν που εἶναι ἡ Θέωσις κατὰ Χάριν. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς Δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναδημιουργίας δια τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Τα ἄλλα ὅλα στὴν πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἀπόρροια, ἀποτέλεσμα τῆς σχέσεώς μας με τὸν Θεό δια τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἄν οἱ πιστοὶ δὲν κατηχηθοῦν σὲ αὐτὴ τὴν βάση γιατί νὰ ἀγωνιστοῦν κατὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ που ἀναιρεῖ ὅλο τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας ἀφοῦ ἐξισώνει τὴν Ὁθοδοξία με τὶς αἵρέσεις καὶ τὰ ἐξωχριστιανικὰ θρησκευόμενα; Ἄν εἴμαστε τὸ ἴδιο, τότε γιατί ἐνηνθρώπησε ὁ Θεός Λόγος; Θα μπορούσε ὁ ἀνθρώπος νὰ σωθεῖ καὶ με τὶς ἄλλες θρησκείες χωρὶς τὸν Χριστό! Ἄς μὴν πλανόμεθα ἀδελφοί μου καὶ νὰ μὴν λησμονοῦμε τί μας λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ευαγγελιστὴς ὁ ὁποῖος στὴν δευτέρη ἐπιστολὴ του γράφει: "ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος"(Β'Ἰω.1,7).